

Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!“

NUMMER 8

15. APRIL 1922

1. AARGANG

Der staar skrevet.

Av ældste *Gustav G. Risan*, Trondhjem.

III.

Et av de mest fundamentale lærdomsprinsipper inden «Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige», tør vel være princippet om «direkte ny guddommelig aabenbaring».

«Ved direkte guddommelig aabenbaring» forstaaes at «Gud selv personlig» eller et andet «celestialt væsen» paa Guds vegne aabenbarer sig, gir sig tilkjende for sine tjenere profetene og kundgjør for disse sin vilje og sine raad angaaende menneskeslegten.

At Gud paa denne maate i den gammeltestamentlige tid har aabenbart sig for sine tjenere profetene, og at disses troskap mot aabenbaringerne og tilkjendegivelserne har baaret de største velsignelser for slegten, det er vel et faktum som ingen tør bestride, ti bevisene derpaa er vel saa klare at ingen alvorlig bibellæser kan komme forbi disse.

Man ser f. eks. «Noa», der paa grund av sin troskap mot Guds aabenbaring til ham blev det redskap hvorved slegten frelstes fra total undergang, hin gang da syndflodens vande skyllet over jorden. Jeg henviser videre paa «Abraham», ogsaa kaldt «de troendes fader». Paa grund av sin sterke og strenge adlydelse til de «guddommelige aabenbaringer», blev han, saa at si, grundlæggeren av «Det isralitiske rike».

Videre ser vi «Josef», ynglingen, der var saa rød for at synde mot Gud, og som ved sin ærlighet og sterke tro paa himmelens Gud blev sat istand til at redde sit folk fra hungersnød, og at bringe det ind under en rikere kultur.

Videre henleder jeg opmerksomheten paa den «store aandens kjæmpe», der likesom raker et hode høiere end alle Bibelens mænd, nemlig «Moses». Formedelst sin adlydelse til inspirationens og aabenbaringsens røst, blev denne mand funden værdig til at proklamere for menneskene det største og fuldkomneste lovverk som nogensinde er proklamert, et lovverk hvorpaa, endnu idag flere tusen aar efter, alle civiliserte folk bygger sin retsidé og retsopfatning. Vi ser endvidere hyrdedrengen «David», hvorledes han ved Aandens veiledning blev utviklet slik, at han blev «manden efter Guds hjerte».

Jeg henviser ogsaa til «Det gamle testamentes mægtige profeter», der virket som store lyskastere i en tid der var fuld av aandeligt mørke og vankundighet.

Og ved siden av alle disse, som jeg nu har nævnt, glemmer vi heller ikke «Det nye testamentes 12 mægtige apostler», der med sin inspirations og aabenbarings evangelium gik ut blandt menneskene og nedbrøt gamle religionssystemer og bragte menneskene ind under en høiere Gudsyndelse, ind under en ædlere Guds erkjendelse.

Alle disse herlige beviser paa guddommelig inspiration, paa guddommelig aabenbaring i de henfarne tider, det kjender den «kristne» verden saa vel til, og det falder den ikke ind at bestride egtheten eller troværdigheten av disse, fordi at den for en del har lært at tro paa Bibelen som en guddommelig inspirert bok. Men dermed ophører ogsaa det «kristne» i verdens tro med hensyn til aabenbaring.

Som et folk, tilhørende «Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige», saa gaar vi et skridt videre. Vi tror, og erklærer for hele den saakaldte «kristne verden» at der staar skrevet: «Sandelig, den Herre, Herre, skal ikke gjøre noget, uten han aabenbarer sin hemmelighet for sine tjenere profetene» (Amos 3 k. 7 v.). Og videre, der staar

skrevet: «Naar der ikke er profetiske syner, saa blir et folk tøilesløst (Ord.). Og hos profeten Joel 3 k. 1 v. staar der skrevet: «Og det skal ske i de sidste dager, sier Gud, da vil jeg udgyde av min aand over alt kjød. Og eders sønner og eders døtre skal profetere. Og de unge blandt eder skal se syner, og de gamle skal ha drømme.» Og det mægtige panorama der blev oprullet for Johannes paa øen Patmos, der sier han at han saa «en engel flyve midt gjennem himmelen som hadde et evigt evangelium at forkynde dem som bo paa jorden, og alle slegter, stammer, tungemaal og folk» (Aab. 14 k. 6 v.).

I kraft av disse steder, m. fl., fra den guddommelig inspirerte bok, Bibelen, erklærer vi og tror paa: «At paa samme direkte maate som Gud aabenbarte sig for de henfarne tiders mænd, saaledes aabenbarer han sig ogsaa i vore dager.» Og la mig faa spørre hvemsomhelst: «Findes der nogen rimelig eller fornuftig grund som taler imot en saadan lære, imot en saadan lov?» «Er ikke himmelens Gud, universets store skaber, like mægtig idag som i de henfarne tider?» Ja, erklærer ikke Bibelen, som den kristne verden sier sig at tro paa, at «Han er den samme igaar, idag, ja, til evig tid?» Hvorfor vil saa den kristne verden ikke være logisk i sin tankegang og i sin tro? Hvorfor vil den ikke tro at «Gud fremdeles er i besiddelse av sin herlige evne og vilje til hvorsomhelst og naarsomhelst at gjeste vor jord?»

I fra menneskeslegtens begyndelse og til, la mig si 70 — 80 aar efter Kristus, har vi beretning om Guds mænd og profeter der fra tid til anden mottok Guds bud og befalinger, og proklamerte disse for menneskene, og det merkelige, eller la mig si, det eiendommelige for alle disse mænd som virket i dette store tidsavsnit, det var dette, at der «aldrig proklamertes et himmelsk budskap som var i strid med et tidligere proklamert budskap.» Vel var det saa at der til forskjellige tider lød forskjellige bud, men aldrig det ene i strid med det andet. Men i alle disse mænds himmelske og guddommelige proklamationer, har en del, ja kanskje det fornemste av indholdet, været

dette, at «troskap mot Gud og hans bud bringer mennesket lykke og ophøielse, mens trods, uvilje og tilsidesættelse av Guds lov indeholder skjæbnesvangre følger for det evige livs vel.» Og tør ikke ogsaa dette være et bevis paa egtheten av et budskap som sier sig at være fra Gud, om det er i samklang eller i overensstemmelse med tidligere guddommelige proklamationer? Jo i sandhet!

Som et folk der tror paa guddommelig aabenbaring, baade i gammel- og nytestamentlig forstand, saa paastaar vi at «himlens Gud i det høie» for omkring 100 aar tilbake, «sammen med sin søn Jesus Kristus,» besøkte vor jord og aabenbarte sig for en dengang ganske ung mand ved navn Joseph Smith og utvalgte ham til sin aabenbarer, seer og profet. Og formedelst sin troskap mot disse himmelske personers budskap til ham, blev han det redskap hvorved Gud oprettet sin kirke paa jorden.

Hvorfor falder det i grunden den «kristne verden» saa vanskelig at tro dette enkle faktum? Hvad anser den kristne verden der skulde være til hinder for at Gud ogsaa i vor tid kan bevæge sig som han selv vil? Er profeten Joseph Smiths budskap til verden i strid med noget tidligere budskap fra Gud? Forkynder eller paalægger han menneskene noget som de ikke kan holde? Eller vil han lede mennesket bort fra sin Gud? Jeg siger «nei!» Og atter tusen ganger nei! Intet av alt dette indeholder hans bud. Det er ikke jammerlige mennesketanker eller uholdbare menneskebud han forkynder, men det er «evige guddommelige prinsipper og sandheter hvorved den saakaldte kristne verden alene kan frelses». Dunkle sandheter i Bibelen har han ved inspirationens aand kastet nyt lys over, og ved sin forbindelse med de himmelske kræfter har han ogsaa proklamert for verden høie ædle prinsipper, hvorved menneskets tilværelse tusenfold kunde forbedres naar det blot vilde indrette sit liv efter disse. Og formedelst disse himmelske kræfters veiledning har han formaad at sprede noget av de hemmelighetens skjær der har lagt over saa mangt et spøragsmaal, ja endog paa en saadan maate at til og med mange av de resultater som videnskapen paa forskjellige omraader, ved aars

studium og flittig arbeide, først i de senere aar er kommet til, det har denne mand for snart et aarhundrede siden proklamert som guddommelige sandheter. Kan nogen tro, at en eventyrer kunde være istand til dette?

I en følgende artikel, der av denne række blir den sidste, skal vi ta for os en av profeten Joseph Smiths proklamationer og prøve den i lyset av den guddommelig inspirerte bok «Bibelen».

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Dersom videnskapen frembyder saadanne uvissheter for den virkelige gransker, hvad skal man da si om dem som lærer deres videnskap fra bøker og i skolen? Naar vi møter en saadan vantro som fordømmer religionen, mens han berømmer videnskapens sikkerhet, vilde det da ikke være passende at rette nogen av disse spørsmåal til ham: Har De personlig maalt jordens diameter, bemerket Venus' overgang eller beregnet maanens avstand? Eller videre: Anser De Dem istand til at utføre en saadan undersøkelse, eller er det mulig at De, efter alt Deres praleri, har Deres videnskap fra anden haand og fra en andens vidnesbyrd? Maaske De er en gransker i klippeboken (saaledes benævner videnskapsmanden ofte jordskorpens lag) med dens forevigede optegnelser indgraverte i den faste klippe, og maaske De tror at under disse mægtige stenlag har Bibelen fundet en evig gransker? Hvor mange bind av denne klippebok har De personlig gransket? Har de besøkt de forskjellige lokaliteter i vort eget land, for ikke at tale om de værdifulde lekser som kunde læres fra stenlagene i England, Skotland, Wales, Himalaja — og Andesbjergene og de Laurentiske klipper i Kanada, hvor de forskjellige formationer er at finde? Har de personlig utgravet de forskjellige fossilier der, der saa at si danner denne videnskaps alfabet; eller er det mulig at De har den kundskap De besidder om geologien fra bøker

og fra professorers foredrag? Men de er maaske kemiker og er stolt av den akkuratesse som er opnaelig i denne videnskap. Hvor meget av denne videnskap kjender De i virkeligheten? Hvor mange av de 942 substanser der omtales i Turners kemi har De analysert? Kan De med sandhet si det halve, en fjerdedel eller endog en tiendedel?

Vet De i det hele tat noget av værdi paa videnskapernes omraade utenfor Deres specielle fag, som i virkeligheten er Deres kundskap? Eller er det sandt at De allikevel er nødt til at motta Deres videnskap ved tro, ved en andens vidnesbyrd, hvilken anden De ovenikjøpet maaske slet ikke kjender. Og disse vidnesbyrd er endvidere slet ikke overensstemmende, men behøver at støttes hyppig ved nye opdagelser.

Men dette er ikke alt. De fleste videnskaper er ikke alene uvisse, men ogsaa ufuldstændige. Vi fordrer at vite noget om sandheter, hvorom videnskapen er aldeles uvidende. Angaaende de største og mest viktige opgaver der interesserer os som dødelige eller udødelige væsener, kjender videnskapen ikke. Jeg spør den hvor jeg kom fra og hvad jeg er, men det er en hemmelighet som den hverken kan analysere eller løse. Jeg taler om samvittighetens stemme; videnskapen har ikke hørt den og kjender den ikke. Jeg forklarer mit haab med hensyn til fremtiden, men den kjender kun fortiden; jeg ønsker at vite hvorledes jeg skal bli lykkelig herefter, men den kan ikke maale lykken, ja, kan ikke engang si mig hvorledes jeg kan være lykkelig her.

Vore kjæreste interesser ligger utenfor de fysiske videnskapers omraader; de findes i troens regioner. Videnskap omhandler gjenstande — tro er tillid til levende væsener. Ta det levende bort — hvad værdi har da de døde gjenstande? Verden vilde med et bli en ørken. Jeg kan leve, elske og være lykkelig uten videnskap, men ikke uten troens baand. I dens lys alene kan lykken trives. Det er tro som sender manden til sit arbeide om morgenen, styrker hans arm gjennem dagens slit og møie, fører ham tilbake til hjemmet om aftenen, samler barna om arnen, inspirerer den lille kjæledægge til at klatre paa faderens

knæ, slynge sine smaa arme om hans hals og se med den uskyldigste tillid ind i hans øine.

Urokkelig tro bringer lykke her paa jorden. Det bør da ikke forundre os, at et menneske maa vende sig bort fra stoltheten over sin egen visdom, kaste sig i troens armer og blir som et litet barn, før han kan indgaa til himmerikes rike.

4de kapitel.

Dannet verden sig selv.

«Naturen er kun navnet paa en virkning, hvis aarsak er Gud». — Cowper.

«Den vantro astronom er gal.» — Herschel.

Hadde verden en skaper, eller dannet den sig selv? La os kaste et blik paa naturen og se, om vi kan finde noget, som vil bringe os idé om en Gud. Vantroende fortæller os, at tro vil forsvinde med at intelligensen skrider frem, at den tilhører en tidligere og mere barnslig periode av intellektuel utvikling, og at religion kun er et andet navn for overtro, hvortil barn og barnslige ideer er tilbøielige til at hengi sig. For at forklare skabelsens vidundere taler de med overlegenhet om stoffenes evige beskaffenhet og om virkningene av naturens love, som om disse erklæringer kunde lede dem ut av forlegenheten.

De mest overvældende indtryk om en almægtig skaber faaes ved at se de tilkjendegivelser av magt og storhet som viser sig i naturens fænomener, som til eksempel et tordenveir. De mørke og truende skyer, lynglimtene, tordenens rullen, regnets pisker og vindens vilde fart, der ofte fører med sig alt som findes paa dens vei, er alle tilkjendegivelser av en uset magt. Blandt menneskehænders verk ser den reisende med beundring pyramidenes kolossale masser. Dog, hvad er pyramidene imot Alperne, som er hævet til en høide der er 33 ganger saa stor som den største pyramide? Men Alperne er kun litt over halvparten saa høie som Andesbergene og inneholder kun

en hundrededel av deres masse. Disse uhyre bergkjeder er hævet gjennom stenlag av flere miles gjennemsnit, forvridende overflaten paa et halvt kontinent. Her er virkningene av en kraft, som vel kunde forundre og overvælde os.

Atter finder vi, at intet tryk, som mennesker har været i stand til at utøve, nogensinde har sammenpresset eller utvidet en stenblok i nogensomhelst grad. Det er en kjendsgjerning at arkitekter og bygmestre av de mest kolossale bygninger, f. eks. Salt Lake Tempel, ikke tar det mindste hensyn til sammentrykningen av stenene, der danner deres grundvold. Men det tryk, som naturen utøver paa klippeplatene i bergene, er saa sterkt at de gir efter og bøies som viskelær, og naar ved stenbrytning og anden aarsak trykket ophæves, synker de fortrykte klipper med stønnen tilbake til deres oprindelige stilling. (Se «Winchel's Reconciliation of Science and Religion», page 334.)

Dog disse er blandt naturens svakeste virkninger. Se bort, utover fænomenene av hævede bergmasser, dype havbunde, ødelæggende vind og knusende bølger, ut i verdensrummet. Der svæver verdener av uberegnelig størrelse. De blev dannet av en kyndig haand, de opholdes ved en mægtig kraft, de bevæger sig paa deres bestemte baner ved hjelp av en hemmelighetsfuld magt. Vi kan ikke hæve vore sind til at fatte denne magt tilfulde, men lad os søke at lære at forstaa noget desangaaende. Der er nu solen, hvis omfang er saa stort at dersom dens centrum var stillet ved jordens centrum, vilde dens omkreds naa til maanen, ja endog videre, en distanse 24 ganger saa stor som jordens diameter; og dog er denne umaadelige lysklode, der gir liv og lys til alle som bor paa planetene, der dreier sig omkring den, kun en av de utallige kloder, der skinner paa himmelens hvælv. (Forts.)

Vidnesbyrd av apostel George Albert Smith.

Da jeg var barn lærte jeg at bede og læse skriftene der leder til et retfærdig liv. Jeg fik et sterkt indtryk av at vor himmelske Fader elsker os og at hans befalinger ikke vil berøve os sand glæde, men om det adlydes, vilde det bringe os fred og tilfredshet her, og berede os for evig lykke.

Mine forældre levet selv slik som de ønsket jeg skulde leve og jeg erfarte snart at de baade trodde og praktiserte hvad de lærte. Jeg blev opdrat i et Sidste Dages Helliges hjem, hvor mat aldrig blev nydt uten først at ha takket giveren av alt godt for den

Familiebønner blev holdt, samt hver av husets medlemmer holdt sine bønner i stilhet. Jeg lærte temmelig tidlig at Herren besvarte vore bønner, ti han besvarte mine og paa mange maater gav mig vidnesbyrd om Hans beskyttende varetægt. Da jeg blev ældre sammenlignet jeg min tro med andres troesbekjendelser, og jeg fandt ut at «mormonismen» indeholdt alt hvad der i de andre kirker var godt, og mange andre store sandheter som skriftene indeholdt, men som var overset av den kristne verden. Min tro paa Gud tiltok da jeg læste «Mormons bok», «Paktens bok» og «Den kostelige perle». Da jeg saa blev kaldt til at forlate mit hjem og mine kjære og reise ut blandt fremmede for at forkynde Jesu Kristi evangelium som det var gjengit i disse sidste dager, var jeg vidne til Guds kraft i at ydmyge menneskenes hjerter, og at han sørget for mine fornødenheter og beskyttet mit liv. Nogen av mine lykkeligste øieblikke har været naar jeg kunde vidne om evangeliets storhet og skjønhet, saaledes som det er aabenbart gjennom profeten Joseph Smith. Jeg har følt mig opløftet og hat styrke, ikke av mig selv, til at forkynde disse herlige sandheter, som av vor Frelser var git til verden. Jeg har ikke set ham ansigt til ansigt, men jeg har glædet mig over hans aands bistand og følt hans nærhet paa en ufeilbarlig maate. Jeg vet min Frelser lever og at han glædes ved min ydmyge anstrengeelse for at fremme hans lærdommer. Verdens filosofer

kan aldrig komme sandheten saa nær, som den er os aabenbart av vor evige Fader. Personlig lykke og verdensfred vil aldrig bli vedvarende før jordens beboere mottar evangeliet og indretter sit liv derefter. Det er en Guds kraft til salighet for alle som vil tro og adlyde det. Det er en kjærlig Faders gode raad, som, idet han kan se enden fra begyndelsen, sier: «Dette er veien, gaar derpaa, og evig liv, evig fremgang og evig lykke skal bli din løn.» Jeg kan føle i hver fiber av mit legeme at han lever, og en dag vil alle mennesker vite det.

Frelseren døde for at vi skulde leve. Han vandt seier over død og grav og har git det løfte at de som adlyder Hans befalinger, skal ha haab om en herlig opstandelse.

Evig liv og en fuldkommen glæde er sikret hver sjæl som adlyder denne naturlige lov, hvorpaa disse store velsignelser hviler, og ikke paa nogen anden maate, ti det er Guds vilje.

Jeg vet at dette verk er av Gud, at Jesus i virkeligheten var vor Frelser og at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg vet at de som har etterfulgt ham har været Guds mænd som har æret det kald de bar. Jeg vet at vor Fader velsigner Zion i denne tid, og den mand som holder nøklene idag er respektert av alle gode mænd og kvinder, hvor de end er i den vide verden, av de som forstaar ham.

Fra «*Liahana*».
(Oversat av Borghild Nilsen.)

Guds gaver.

En av de mange merkelige, dog tydelige lignelser Kristus uttalte, mens han var paa jorden, er lignelsen om den rike mand som reiste utenlands og overleverte sit gods i sine tjeneres hender.

Den ene gav han fem talenter, den anden to talenter, og den tredje en talent. Videre berettes, mens deres herre var utenlands, arbeidet den som hadde faat fem talenter og fordoblet dem, likesaa gjorde den anden, mens den tredje gik bort og grov sin talent i jorden.

Denne lignelse synes at tale et meget rent sprog om de gaver som Gud har utrustet menneskene med.

En stor tænkter uttrykte engang, at det fandtes ikke et menneske paa jorden som ikke var tildelt en gave av Gud (endog den laveste forbyrder).

Sandheten er imidlertid ifølge den store mesters egne ord, at alle mennesker er utrustet med gaver av forskjellig art.

Mange mennesker synes at føle en viss velvære ved at si, at de ingen gaver har mottat, og ofte hører man de ord, «at jeg har kun faat en gave,» eller man sier, naar man har anledning til at overvære utøvelsen av et andet menneskes gaver, «gid jeg var i besiddelse av den eller den gave som dette eller hint menneske.»

Mon ikke disse mennesker bedrager sig selv ved denne tilsyneladende beskedenhet.

Bare det ikke er en falsk beskedenhet. Mon de ikke engang vil fortryde at de har skjult sig bak dette skjerm-bret.

Mange mennesker er fuldt ut klar over og paa det rene med, at de er i besiddelse av store gaver; men fordi de ligger under for apatiens dræpende aand, og kanskje mætter sig i det verdslige livs glæder, tilsyneladende tilfredsstillende sin sjæl, undlater de at utvikle de av den store skaber givne talenter.

De fleste mennesker er sig ikke bevisst den forbindelse som det burde ha med guddommen eller guddomskraften. Adskilt fra den vil de føle sig hjelpeløse som smaa barn i mørke. Denne guddomskraft gir sig tilkjende paa mange forskjellige maater, eller antar former i de gaver som er git menneskene.

Ethvert menneske burde forstaa at det er utgaat fra den store almægtige universets Gud, og at det er et guddommelig væsen, utstyrt med disse store eller mindre gaver, der ved den rette utvikling kunde bringe deres hjerter til at utvide sig, forædle dens følelser, og bringe sjælen op paa det høieste trin av utvikling.

Gud vil uten tvil at menneskene skal erkjende sin religiøse og moralske fattigdom, for i disse henseender er

menneskene virkelig fattige; men Gud vil ikke at dem han har git disse gaver og evner; skal undervurdere eller kaste smuds paa dem. Hvor overrasket vilde ikke mange bli om de ved en indgaaende og grundig granskning av sig selv, fandt at det hadde to gaver istedenfor en, eller ti istedenfor fem. Mon ikke det kunde gjøre dem litt mere ærlige eller nidkjære?

Har vi nemlig to gaver, maa Gud kunne kræve to igjen eller mere. Ansvarsfølelsen vokser, og jo mere ansvarsfølelsen vokser jo mere svinder fristelsen til hovmod, en svakhet som menneskene i almindelighet ligger under for.

Det er ganske eiendommelig hvor faa mennesker det er som gjør forsøk paa at forstaa de store ting som er dem tildelt gjennom disse gaver eller guddomskræfter. De forstaaer ikke at det vilde løfte dem op og bringe deres øine til at se den virkelige skaber i det rette lys — grunden hvorpaa alt hviler. De vil ikke forøke sin og andres glæde og lykke her i livet, og gjennom evigheten ved at finde disse kundskapens og visdommens skatte, og bringe dem frem. De vil ikke se den store velsignelse der er dem git, de lukker sine øine, frasier sig alt ansvar av disse kostbare ting. Derved forøkes ogsaa hovmodets aand blandt dem, og istedenfor at føre dem fremad mot det ene store «fuldkommenhetens maal», raser de med hastige skridt frem mod undergangens horisont.

Lykkelig er det menneske som finder de gaver som Gud har anbetroet i deres hænder, og behandler dem som skulde det være de kostbareste diamanter, og utnytter dem til det sidste.

Hvad Gud har betroet i menneskenes hænder burde behandles med visdom og omdømme. Enten de er git intellektuelle evner, tankeevner, hukommelse eller et rikt følelsesliv. De burde lægge saadanne sneversynte, tilsyneladende egte forstaaelse tilside, saasom at si, at Gud ikke har forundt dem nogen gave, at de ikke regner en god vilje eller følelse for en gave, disse som er nogen av de store gaver som er tildelt dem. Er man utstyrt med et rikt gemyt har man en stor rigdom, og selvfølgelig ogsaa det tilsvarende ansvar.

Det har ikke saa liten betydning at finde ut hvorledes Gud har utrustet menneskene. Blandt andet kan de forstaa paa hvilken maate de kan arbeide i «Herrens vingaard». Alle er jo ikke skikket til det samme arbeide. «Nogen er sat til apostle, andre til profeter, atter andre til hyrder og lærere» o.s.v.

Om du ikke skulde ha gaven til at være en taler, saa gjør ikke forgjæves forsøk paa at bli det allikevel; *men find den rette plads, og vis da troskap mot Gud.*

Bli ikke mismodig eller misundelig om du av Gud skulde være anvist en forholdsvis liten eller ubemerket plads. I Guds øine er ålt arbeide like værdifuldt og uundværlig. Alle maa være med. Grav ikke talenten ned saaledes som den tjener gjorde, han blev av sin herre fratat ogsaa den ene talent, «han høstet kun hvad han hadde saad.»

Det er ofte indignerende at se hvorledes mange mennesker, der av Gud er git store gaver, gaar hen og graver dem ned i jorden og siden skjuler sig bak tomme undskyldninger. Hvormange forsømte anledninger er ikke dette til at gjøre noget for sin og andres fremgang i livet. Det er en stor synd disse mennesker begaar som utviser saadan passivitet overfor sin Gud.

Hvad er det som holder dem tilbake? Er det frimodigheten som mangler? Muligens. En prædikant sa engang: «De mennesker der har ti talenter, trenger ydmyghet, de der har en talent trenger frimodighet.»

Hovedaarsaken er imidlertid den, at menneskene ikke vil eller kan forstaa det evige sande evangelium, som er gjengit dem i de siste dager, som med sine store og evige prinsipper lærer dem at de er utsprungne fra den Gud hvis storhet er intelligens, hvis almagt, barmhjertighet og og kjærlighet er evig, og at alle disse store gaver er git menneskene for at ogsaa de engang ifølge deres egen anstrængelser og arbeide skal kunne opnaa dette ene store at bli Gud lik.

Husk herrens ord til hans tjenere som hadde været dygtige arbeidere, og fordoblet deres talenter: «Vel du

gode trofaste tjener du har været tro over litet, jeg vil sætte dig over meget, gaa ind til din herres glæde.»

Den store og ubøielige kjendsgjærning. *Menneske hoster hvad det saar.*

Eyolf R. Larsen.

Hvad du binder paa jorden skal være bundet i himmelen.

Et kompani turister førtes som almindelig fra byraaet. Og efter at ha beset Asembly Hall og tabernaklet, samlet de sig paa sydsiden av templet, nysgjerrige efter at faa vite hvad der utførtes derinde.

Blandt andet blev egteskapsordinansen bemærket. Føreren forklarte, at majoriteten av «mormonfolket» foretrækker at vies i vore templer. Han forklarte forskjellen mellem celestialet egteskap og det som brukes i almindelighet. Fortsættende sier han: «Den samme autoritet er givet nu, som Jesus Kristus gav til Peter. «Hvad du binder paa jorden, skal være bundet i Himlen.» Vi tror at denne autoritet blev holdt av de første Jesu Kristi apostler, og aarhundreder efter viste Peter, Jacob og Johannes sig for Joseph Smith og gav ham den samme myndighet. Joseph Smith ordinerte andre og saaledes ned til vor tid. Naar et par blir viet i dette hellige tempel, blir de viet for tid og evighet. De vedblir at være mand og hustru og har deres barn med sig. Er ikke det en smuk tanke I som er lykkelig gifte?»

Den fælles mening i kompaniet var den, at det ikke var noget familieforhold i det næste liv. En av dem bemærket at Kristus sa: «I himlen gives der ikke tilegte.» En anden sa: «I himlen skal vi alle være et.» Atter en anden: «Vi vil kjende hverandre, men ikke som forældre og barn.» En dame var saa interessert at hun spurte: «Hvorfor lar ikke alle mormoner sig vie i Templet?» Svaret var: «Ikke alle er værdige til at komme i dette hellige tempel, og andre som er værdige synes ikke at interessere sig for velsignelserne ved at vies der. De der vies utenom er viet bare for dette liv.» Derefter hentydet føreren til familielivet her sigende: «Dere turister vet vel, at det bedste slegtskapsforhold er

det mellem mand og hustru, forældre og barn, de vet at hjemmet er det fornemste vi har her. Er det ikke? Nogen svarer: Jo. Naar det er det fornemste og ædleste her i dette liv, hvorfor ikke ogsaa i det tilkommende. Hvorfor skulde disse sterke baand løses ved døden? Slik en tanke maa ha forekommet hos Stonewall Jackson, for han skal ha sagt, at himmelen ikke vil bli himmel for mig uten min hustru. Jeg appellerer til denne mening, og uten mine barn vilde ikke himmelen være himmel for mig.

«Dere alle tror jo paa sjælenes udødelighet, gjør de ikke?» «Jo,» var det fælles svar. Hvad menes med det? En mand utbrød: «Livet fortsætter evigt.» «Riktig,» sier føreren. «Naar vi dør, lever vi fremdeles, vi fortsætter der med den samme intelligens, som vi har erhvervet os her. Der vil vi bevæge os, tænke, handle, motta og forkaste og ha vor vilje. Der vil vi gjenkjende vore slektninger, venner og bekjendte.

Vilde ikke I turister ønske at gjenkjende eders forældre og eders barn, som i gjør her? Spørsmålet var slaaende. Ikke en gav et mortstridende svar.

Der var nogen unge mænd i kompaniet og føreren gjorde nogen bemerkninger spesielt til dem. «Gift eder unge mænd, kom i besiddelse av den velsignelse, at ha en familie. Vent ikke til det blir forsent.

Frelseren sier: «I opstandelsen skal der ikke gives tilægte og ikke tas tilegte, men i skal være, som engler i himmelen. De fleste mennesker bruker disse ord til at motsi celestialet egteskap eller familieliv hinsides. Vi sier ogsaa, at det vil ikke mere blive utført. Hvorfor? «Av den gode grund, at alle ordinanser maa utføres her, saaledes ogsaa daabsordinansen. I dette liv bereder vi os for det tilkommende.»

I det kompaniet gik tilbake til byraaet for at faa den frie literatur, var det en ung kjæk mand som bemerket til føreren: «Jeg tilhører den . . . kirke, vor prest viet min hustru og mig, mener de at jeg ikke vil faa min hustru i himmelen?» Førerens svar var opriktig, men ikke trøstende. Spør deres prest, hvilken som helst paa den hele jord, med untagelse av de som tilhører «Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige,» alle andre prester vil si at egtestanden varer ikke i den næste tilværelse, som han tydelig sier ved vielsen. Indtil døden skiller eder ad, er det ikke saa? Den unge mand maatte tilstaa at det var saa og efter at ha modtat literaturen gik han sin vei i dype tanker.

Naar han møter en mormonmisionær, maaske han vil intressere sig for at fortsætte diskusjonen.

Konferansesang!

Mel.: Atter vi samles i skolen

Atter vi samles til høitid idag
 Brødre og søstre tilsammen,
 Samles om sandhetens hellige sak
 Ildnet av kjærlighedsflammen.

Kor: Ærer vor Gud! Holder hans bud!
 Lad det vort valgsprog nu være
 Da vi saa glad, iler fremad
 Frem til den evige ære.

Tung var vor vandring paa dogmernes vei,
 Sandhetens Gud vi ei kjendte,
 Han saa vor længsel og glemte os ei,
 Himmelske bud han os sendte.

Nu vi i daaben har sluttet vor pakt,
 Israels Gud er vor fører.
 Brødre og søstre, vær alltid paa vakt
 Da Gud os stedse bønholder.

Skjænk os din aand du al kjærligheds Gud
 Vær du vor leder paa færdens,
 Hjælp os at sprede dit sandhetens bud
 Over den syndfulde verden.

Dage bortruller og aar svinder hen
 Evigt du bliver den samme,
 End bær du navnet av synderes ven
 Ingen hos dig blir tilskamme.

Kom da o sjæl, som end tvilende staar
 Lad dig i daaben nedsænke
 Da du din syndeskyld utslettet faar
 Salighet, fred Gud dig skjænker.

Trondhjem i april 1922.

Gustav G. Risan.

INDHOLD:

Der staar skrevet	113	Hvad du binder paa jor-	
Filosofien av evangeliet . .	117	den skal være bundet i	
Vidnesbyrd av G. A. Smith	121	himmelen	126
Guds gaver	122	Konferansesang	128